

RECENSIES

The truth about Kate
Frascati Producties

[Toneel](#)

- 13 februari 2014 - Theater Frascati, Amsterdam

★★★★☆

Stardom is een roofdier

Door [Kester Freriks](#) gezien 13 februari 2014

De kostumering en de pruik van Kate zijn op een gegeven moment niet voor niets zuurstokroze. Haar lippen tuit ze niet voor niets als een celebrity: Kate bestaat niet, ze is een constructie, ze is het resultaat van een gemaakte beroemdheid. De voorstelling *The truth about Kate* begint met een voice-over. Terwijl de toeschouwers kijken naar een realistisch nagebootste keuken met uitzicht op een bergmassief vertelt de stem ons over naamloze mensen die aanspoelen op stranden.

Maar soms neemt een mens nog voor zijn of haar geboorte zelf het initiatief, en wordt een wereldster. Kate is een wereldwonder. Schrijver Jibbe Willems en regisseur Davy Pieters maken samen met actrice Naomi Velissariou een onthutsend-energieke voorstelling over *the making of a starlet*. Pieters liet zich inspireren door celebrity-documentaires die alle een vast format hebben. Kern is dat de artiesten, of eerder hun managers, het leven minuut na minuut enceneren. Dankzij sociale media kan iedereen een geïdealiseerde, volmaakte versie van zijn of haar bestaan wereldkundig maken.

Naar de vorm is *The truth about Kate* ook een stemmenspel: met behulp van vernuftige techniek klinkt de stem van Velissariou in elke gewenste klankkleur. In de scènes waarin ze in de derde persoon terugblijkt op haar leven heeft haar stem een echo, alsof ze de toeschouwers van ver toespreekt. Telkens als zij een andere rol speelt, krijgt Velissariou's stem een ander timbre. Het popperige geluid van een reclamefilm komt voorbij, de zware stem van een man die haar in een Amerikaanse kroeg ontdekt, haar heerszuchtige moeder horen we, zelfs de kakelende presentatrice en modejournaliste die tijdens de talkshow van het fictieve Berliner Filmtreffen niets anders kunnen melden dan onzinnigheden over kleding.

Velissariou wisselt briljant van register en dus van personage. Ze bereikt daarin grote hoogte, die precies past bij de strekking van de voorstelling.

Alles is buitenkant, fake, spel. Willems en Pieters hebben het stardom uitstekend bestudeerd. En Velissariou speelt met ongekend talent de vele rollen. Grimmig is de scène waarin ze met een dode baby over de grond zeult, verwijzend naar de miskraam waarmee Beyoncé nog meer bekendheid genereerde. Want tragiek is onverbreekelijk verbonden met het sterrendom. Net als kledinglijn, sexy gedrag, drugsverslaving. De voorbeelden zijn te over. Uiteindelijk is de depersonalisatie van Kate het gevolg. Ze is niemand. Bij elke nieuwe gestalte die ze aanneemt, verdwijnt haar persoonlijkheid. Naar het einde toe neemt Velissariou steeds meer het aanzien van een pop aan, van een wezen in plaats van een werkelijk bestaande vrouw. Haar identiteit valt in tal van imitaties uiteen. Dat is een sterk gegeven: je steelt de stijl van een ander, en dus word je een ander.

Theater is de ideale vorm om deze identiteitsconstructie uit te beelden. Dat Kate in haar formicakeuken haar eigen dramatische dood bedenkt, of eigenlijk de vele varianten van zelfmoord, moet ook bijdragen aan haar beroemdheid. Verlangen naar stardom is een roofdier, zoveel is duidelijk. Bij zoveel extreem geëtaleerde buitenkant past geen intimiteit of reflectie. Dat is de consequent gedacht, maar de toeschouwer in de zaal verlangt er wel naar. Velissariou neemt in steeds hoger tempo steeds buitenissiger creaties aan. Dat maakt haar rol uiteindelijk tragisch. Het is de tragiek van een fake-wereld die gedomineerd wordt door een uitzinnige zelfcreatie die de innerlijke leegte moet verhullen. Deze gemaskeerde beroemdheidsleegte, die gefabuleerde mediaberoemdheid is zwaar aangezet; daarbij was een lichtere tegenkleur gewenst. Dat we niets te weten komen over het innerlijk van Kate voelt voor de toeschouwer als een gemis, hoewel het precies in de lijn van de voorstelling ligt. Dat is een wonderlijke paradox van de waarheid over Kate.

Foto: Jochem Jurgens

©Theaterkrant 2014